

Трагом [несталог \(па искрслог\) НСПМ текста](#)

Када се људи баве напорним, одговорним и незахвалним послом попут јавне борбе за (истинску) националну добробит, (стварно) грађанско друштво и (реалан) напредак државе, када то раде унутар непријатељски расположене медијске сцене уз хроничан недостатак времена, средстава и сарадника, природно је да се дешавају грешке и пропусти. А тип грешке који се у окриљу редакције „Нове српске политичке мисли“ поткраде чешће од других, свакако јесте повремени недостатак свести о томе колико нашом јавном сценом (а и не само нашом!) харају *глупост, злоћа и параноја*. Наш немар према елементу ирационалног, суманутог и прекоумног у нашем друштву, оставио нас је не једном затеченим и изненађеним одсуством разумевања за ставове који су били потпуно адекватно изложени и консеквентно брањени, да би их неки од наших читалаца, саговорника и противника одбацили

само на основу

њихове унутрашње потребе (била у питању идеолошка заслепљеност, недостатак здравог разума, или циљеви који напуштају оквире добронамерног политичког дискурса) да НСПМ буде у криву, и то

до те мере у криву

, да је једино „решење“ за наше недопустиво деловање што хитније уништење НСПМ као ревизионистичког/контрареволуционарног/антинационалног кукавичјег јајета.

Колике размере ова врста агресије према НСПМ може да поприми међу људима који нас већ месецима и годинама убеђују да текстове на сајту НСПМ „не читају“ и да су се у њега „фундаментално разочарали“, углавном због одбијања да се пристане на једну и јединствену Политику Националног Спаса Сваколиког СрБства, подсетио нас је најновији случај „Вукадиновићеве цензуре Антонића“.

Колике размере ова врста агресије према НСПМ може да поприми међу људима који нас већ месецима и годинама убеђују да текстове на сајту НСПМ „не читају“ и да су се у њега „фундаментално разочарали“, углавном због одбијања да се пристане на једну и јединствену Политику Националног Спаса Сваколиког СрБства (према устаљеном интернет-правопису, пише се уз притиснуто дугме *caps lock*, али нећемо овде замарати читаоце формалностима), подсетио нас је најновији случај „Вукадиновићеве цензуре Антонића“, којим је (по ко зна који пут) „преливена кап“ и НСПМ „дефинитивно закорачила у свет режимски контролисаних медија“.

Наиме, проф. Антонић је током децембра припремао веома опсежан и садржајан преглед развоја и домета државне „косовске политике“ од окупације КиМ до данашњег дана. Овај текст, чије је објављивање планирано за прве дане јануара, накратко се појавио на сајту НСПМ 31. децембра, да би са њега био уклоњен и постављен неколико дана касније.

Редовни читаоци сајта НСПМ свакако су не једном искусили фрустрације техничким потешкоћама и недостацима овог портала, будући да су, углавном због недостатка средстава и преоптерећене мреже сарадника, текстови повремено искрсавали, нестајали, губили прелом, кодирање и читаве пасусе, да и не говоримо о падовима сајта, хакерским нападима и сличним, крупнијим проблемима. У случају Антонићевог текста, ситуација је, међутим, била знатно бенигнија – његово објављивање било је предвиђено за каснији датум (између осталог, да би попунило „празнични вакуум“, када нико ништа не пише, нити се ишта нарочито битно догађа), а колега који је био задужен за припрему текста привремено га је „пустио“ на сајт да види како изгледа преломљен, а посебно како се „понашају“ многобројне фусноте и линкови. Након што је то учинио (и то лоше, узгред буди речено, пошто је опсежни Антонићев текст наредних дана и даље имао проблема са фуснотама и преломом), текст је скинут и стављен у ред за објављивање када је и планирано. Неколико дана касније је објављен, такав какав јесте.

Вирови и брзаци информатичког тока

Чему ова прича, и зашто траћити време читалаца на незанимљиве техникалије? Због тога што је неко од крајње злонамерних и очигледно параноичних критичара НСПМ из редова оних „који су се заклели да НСПМ више неће читати“ од овога направио прворазредни интернет-скандал, који је кулминирао са *хиљадама* електронских писама разаслатих широм „мреже“, у којима је садржана веза ка одразу првобитног Антонићевог текста (тзв. „кеш-копија“), уз пропратно писмо о „Вукадиновићевом цензорству“, које је, ето, попримило

*толике
разме*

ре да је

забранио објављивање

огромног текста свог најближег колеге и пријатеља. Наравно, „реакција“ је била толико муњевита да нико није имао времена да Антонићев текст заиста и прочита у утврди да у њему нема, ама баш ничега, што би се косило са политичким и друштвеним ставовима НСПМ (у чијем креирању, опет вреди напоменути, непосредно учествује и сам Антонић). Довољно је било овлаш и јавашлијски (како се то обично ради на интернету) утврдити да постоји некакав Антонићев текст и да њега нема на страницама НСПМ, и трач је био

Пише: Никола Танасић
среда, 05 јануар 2011 19:54

запечаћен, а пресуда донета. Када се текст касније појавио, прича се већ одомаћила у круговима српских „турбо-фолк форумаша“ (управо оних, који на самом сајту НСПМ најчешће жале на проблеме са „цензуром“), и без икаквог проверавања (ко ће читати *ОНОЛИКИ* текст?!), наставило се са дезинформацијама да *то није исти текст*, већ „цензурисана верзија“.

Довољно је било овлаш и јавашлијски (како се то обично ради на интернету) утврдити да постоји некакав Антонићев текст и да њега нема на страницама НСПМ, и трач је био запечаћен, а пресуда донета. Када се текст касније појавио, наставило се са дезинформацијама да *то није исти текст*, већ „цензурисана верзија“.

Ова помало комична неприлика у којој се затекла НСПМ указује на другу страну медаље и „тамну страну“ интернет револуције, која је, убрзавањем информационих токова, отворила читав нови свет за површност, јавашлук и немар, као и за најзлобније манипулације, подметања и фаслификате. Оквири ових манипулација су заиста застрашујући, пошто је великом броју *поштених, образованих и добронамерних људи* лакше било да информацију о „НСПМ цензури“

проследе
, него да је
провере

. НСПМ је тако, у овим првим данима 2011. године, постала прва жртва управо оне информатичке структуре јавности, којој дугује свој растући углед и утицај у српском друштву. При томе је одсуство критичке свести и слепо повиновање нужности „тока информација“ овде повезано са једним типично-српским, типично-балканским катастрофизмом и деструктивношћу, који налажу да се свако питање и сваки проблем обавезно тумаче на најнегативнији начин, који највише блати учеснике. У питању је једна таблоидизација српског интернета, заснована на већ устаљеној „структури дезинформације“ – прво се постојећа (бенигна) информација истргне из контекста, затим се спинује, кити и шминка (односно, искривљује до непрепознавања), да би се пустила у информационе токове, умножавала и одјекивала до те мере да је никакав деманти више не може „опрати“. А како би и могао, када у „дезинформационој кухињи“ нико нема интереса да се на исти начин потруди око

исправљања неправде
, колико су се потрудили око њеног
чињења

Пише: Никола Танасић
среда, 05 јануар 2011 19:54

. Јер нажалост, а то је убедљиво највећи проблем НСПМ на српској јавној сцени – у нашем друштву лажи, манипулације и симулације, у друштву идеолошке искључивости и потиснуте агресије –
истина није на цени

.

Оквири ових манипулација су заиста застрашујући, пошто је великом броју *поштених, образованих и добронамерних људи* лакше било да информацију о „НСПМ цензури“ проследи, него да је провере

.

„Смртни грех“ НСПМ

Стога је „проблем“ који НСПМ има са својим неуљудним и острашћеним критичарима (Богу хвала, па нису сви такви!), истовремено њена највећа врлина – њено предано и системско инсистирање на истини и правди, на „називању ствари правим именом“ и сматрању ствари „онаквим какве јесу, а не онаквим каквим разгаламљено мноштво жели да их види“, све то праћено тврдом политичком опредељеношћу за културу дијалога и друштвени дискурс као једино место рађања ваљане политичке праксе. Залагање за *Истину*

и
правду
јесте
хибрис

„Нове српске политичке мисли“ – то је оно што не могу да нам опросте наши идеолошки скучени, духовно учаурени и више него добро друштвено позиционирани „саговорници“ из кругова, како тзв. „Друге Србије“, тако и кафанских „патриота“. Ово темељно и доследно опредељење, како је то већ небројено пута истакнуто, никоме не гарантује непогрешивост аутора НСПМ, али гарантује да ће свако од њих увек говорити оно што мисли, да ће бити спреман да своје мишљење на пристојан и одмерен начин изложи, као и да саслуша и *прихвати* добронамерну критику.

Пише: Никола Танасић
среда, 05 јануар 2011 19:54

Ово је разлог због кога се све више људи одлучује да своје ставове и дилеме излаже управо преко НСПМ, знајући да ће ту наћи простор унутар кога ће њихове идеје и ставови бити дочекани са неопходном дозом поштовања и уважавања, те да ће управо кроз одговоран политички дијалог са неистомишљеницима моћи да одјекну као корисне по друштво и државу. То је разлог због кога је углед и утицај НСПМ непрекидно растао претходних година, без обзира на материјалне и финансијске потешкоће. И то је разлог због кога све већи број „политичких делатника“, који НСПМ доживљавају као некога ко им угрожава њихову аналитичарску/профетску/салонско-револуционарну тезгу, своје јавне напоре

искључиво посвећује

блаћењу и подривању годинама грађеног ауторитета НСПМ.

Медијска жаба са патриотским потковицама (америчке производње)

Кампање које се воде против НСПМ из наше перспективе углавном изгледају трагикомично у свом немуштом имитирању „светлих узора за Запада“, баш као што ово последње замешатељство неодољиво подсећа на медијску кампању од пре две године, када је целокупна западна јавност из петних жила покушавала да заштити „доброг“ председника Медведева од „лошег“ премијера Путина, заборављајући да су у питању људи из исте екипе, који непосредно комуницирају сваки дан и који заједно учествују у образовању руске политике. И уопште, овај део српске јавности, најгласнији у свом „антиамеричком“ расположењу, по правилу највише велича САД и највише се труди да од њих начини свемоћног и свевидећег господара света, чијем оку ништа не промиче и чијим се плановима ништа не може отргнути. За њих је Вук Јеремић „подметнути лажни патриота“, извештај Дика Мартија представља „лукаву америчку сплетку да Срби спусте гард“, а док је Ђорђе Вукадиновић (са или без Слободана Антонића, како је када згодно), у ствари „лажна фортификација“ који је, ваљда, пуштен да се на јавној сцени десет година лавовски бори за националну ствар само да би „смутио српску јавност“ баш онда када је било најбитније, баш онда када су се „они“ (истинске патриоте, прекаљени националисти и Срби са педигреом) спремали да ствар узму у своје руке и Србију поведу пут неповратног бољитка и благостања.

Ово темељно и доследно опредељење, како је то већ небројено пута истакнуто, никоме не гарантује непогрешивост аутора НСПМ, али гарантује да ће свако од њих увек говорити оно што мисли, да ће бити спреман да своје мишљење на пристојан и одмерен начин изложи, као и да саслуша *и прихвати* добронамерну критику.

Пише: Никола Танасић
среда, 05 јануар 2011 19:54

Истовремено, нема веће гомиле лењиваца, нерадника и јалових катастрофиста-фаталиста од ове групе људи која ништа друго не ради, него пљује и псује по форумима и кафанама, увек спремна да убаци клип у точкове свакоме ко нешто заиста ради и ко покаже какве-такве резултате у борби за опште добро (па се, рецимо, ниподаштава и омаловажава тиха и упорна делатност српске дипломатије и представника српске Скупштине у Савету Европе, која је уопште омогућила да дође до Мартијевог извештаја), и увек немоћни да учине оно што сами сматрају да је исправно, јер им руке везују Америка, Русија, ЕУ, Ватикан и, у последње време, све више и све чешће, НСПМ. А када неко седи у кафани, или се крије иза интернет псеудонима, много је лакше ратовати са Америком, него са српском политичком некултуром, корумпираном и бахатом политичком елитом, финансијском олигархијом и прозападним медијским монолитом.

О месту НСПМ у српској јавности

Колико је тешко, незахвално и мукотрпно *истински* се борити за промене и настојати ствари померити из места у овој и оваквој Србији, сарадници НСПМ знају више него добро. Такође знају које размере попримају позитивни ефекти њиховог рада, када приметите да су њихови аргументи, идеје и критике заживеле у јавности, и одјекују са свих страна и из свих извора. А да се чини нешто добро, најочигледније је када се замерите управо оним снагама које у Србији не раде ништа друго него изигравају баласт, чија је једина сврха да земља брже и дубље потоне, и теже се помери с места. У питању су они који никада неће урадити нешто конструктивно за своју земљу, али ће бити први у реду да изгазе и омаловаже труд и напор других. Шта, уосталом, рећи за људе, који за новогодишње празнике немају паметнија посла него да шире интернетом сплетке о „Новој српској политичкој мисли“?

Да је ситуација у земљи мање напета, а друштвене позиције НСПМ мање изложене свим облицима напада (од којих неки далеко превазилазе сваке оквире уљудног и цивилизованог политичког дијалога), могли бисмо се само захвалити својим „опадачима“ на чињеници, да су новогодишње празнике провели посвећени нама, са пажњом и преданошћу каква често недостаје нашим сопственим сарадницима. Али када смо се посведочили о размерама штете коју ова врста сплеткарења може нанети, пре свега код добронамерних читалаца који су нас засипали електронском поштом пуном забринутих питања о судбини Антонићевог текста, схватили смо да је враг однео шалу.

Апелујемо на читаоце да наш сајт, као и садржај текстова који су на њему објављени,

Пише: Никола Танасић
среда, 05 јануар 2011 19:54

читају и разматрају ослањајући се на сопствену употребу здравог разума и да се баве оним што се у тим текстовима говори, а не оним што говоре они који ни нама, а по свој прилици, ни Србији, не желе ништа добро.

Најзад, управо ова врста неодговорног „форумашког линча“ створила је атмосферу због које је Слободан Антонић својевремено био принуђен да напусти „Печат“, чиме је велика штета нанета и самом часопису и јавности. При томе, није пука коинциденција што деловање овдашњих екстремних „западњака“ и екстремних „националиста“ често има идентичан ефекат. Идеја да се овакво маргинализовање једног од водећих гласова слободномислеће српске јавности може наставити у недоглед, а поготово лицемерним и неинтелигентним „изигравањем пријатеља“ и „глумљењем забринутости“ за НСПМ (онако како су САД пословично „забринуте“ над стањем демократије у Русији и људских права у Ирану), свакако је смешна, али са друге стране, заиста је бесмислено и непотребно да НСПМ трпи ову врсту сејања смутње међу својим читаоцима.

Апелујемо на читаоце да наш сајт, као и садржај текстова који су на њему објављени, читају и разматрају ослањајући се на сопствену употребу здравог разума и да се баве оним што се у тим текстовима говори, а не оним што говоре они који ни нама, а по свој прилици, ни Србији, не желе ништа добро. А што се тиче „србских хајдука“, који држе бусију и само чекају повод да упуте неки метак у леђа, нека им је са срећом!